

A zdaj, ko mesec kraljuje
nad temnimi vrhovi
in dneva ponos se razsuje
in sanj zakipe stolpovi,
zdaj

je žalosti zavesa
z oči se vam spustila,
pozdrava in slovesa
za hip vam dovolila
je slaj.

Ob uri tej brezčasja
je vsaka sanja živa,
v trenotek poln soglasja
preteklost, bodočnost zliva
se skup.

Zdaj kretnjo mrtvega veka
bi videl rad pridržano:
kako se roka odreka
in oko kraljic, udano
v brezup . . .

Oton Zupančič.

Intermezzo.

Ti misliš morda na Sveti križ —
misliš dolgo in molčiš —
morda tvoja duša trpi,
kakor je moja prejšnje dni . . .

Oj, to so bridkosti, to je bol —
to boj je duše in krvi,
večno nova je ta bolest
brez upov in pomoči . . .

Griša.